

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Udrag fra Første Brev til en højvelbaaren Herre. 1728

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret*, udg. af F. J. BILLESKOV JANSEN ; Volmer Rosenkilde , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 89. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holberg12-shoot-idm140252802025040/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret

Procession. Jeg dryssede lidt om i Byen og stødte tilfældigvis paa en Afdeling Soldater – de er næsten alle Korsikanere. Jeg spurgte, hvad der var paa Færde, og fik det Svar, at den nye Doge var paa Vej; og snart saa jeg ham skride frem med et stort Følge af Raadsherrer paa Vej til Kirken for at holde Takkegudstjeneste. Da jeg saa Trommeslagerne, havde jeg svært ved at bare mig for Grin, for de slog skiftevis paa Trommeskindet og paa Træet paa Siden af Trommen. Det gør man ikke alene i Genua, men ogsaa andre Steder i Italien.

Jeg blev omkring fjorten Dage i Genua og studerede Folkekarakteren. Jeg opdagede, at Genueserne alle lige til Kuske og Sømænd var venlige og føjelige, men samtidig lumske og upaalidelige. De var fremragende Mestre i Kunsten at lyve. Jeg tør ikke sige, om dette ogsaa gælder de fornemme; dem havde jeg ikke Mulighed for at omgaa. De er maaske, lige som Overklassen i England, højt hævet over Pøbelens Uvæsen. Jeg taler kun om Manden paa Gaden, som dyrker Lyvekunsten saa ivrigt, som om der var udsat Præmie for det.

Den unge Franskmand, hvis Menneskekærlighed og Omsorg havde givet mig mit Helbred tilbage, rejste nogle Dage senere fra Genua til Frankrig paa det samme Skib, som jeg var kommet med. Alle havde regnet med, at han var Franskmand. Han talte nemlig saa glimrende fransk, at man skulde tro, han var født i Paris eller Orléans. Det gik dog snart op for mig, at han ikke havde fortalt mig sin virkelige Nationalitet, men kun havde meddelt Værten, hvor han stammede fra. Værten hentede Gæsteprotokollen, som blev ført efter Raadets Befaling, og viste mig, at han egenhændigt havde indskrevet sig som *Carolo Montfort, Danese*. Det var mig en stor Glæde at se, at det var en ukendt Landsmand der havde gjort mig disse Tjenester. Og han kendte endda hverken mit Navn eller min Nationalitet. Jeg havde nemlig hemmeligholdt begge Dele i Italien. Naar man spurgte mig, hvor jeg kom fra, sagde jeg, at jeg var fra Aachen; spurgte man om mit Navn,

DET FØRSTE BREV

sagde jeg, at jeg hed Michael Røg, fordi min Ven og Medbergenser af dette Navn havde laant mig sit Pas, da jeg stod og skulde til Italien og ikke havde noget selv. Kort efter Carolo Montforts Afrejse gik jeg om Bord paa et Skib, der skulde til Rom. Straks nye Bekymringer. Jeg led endnu af Fjerdedagsfeber, og jeg tænkte paa de Sørøvere, der gør Middelhavet usikkert lige indtil Efteraaret,

da Piraten sin Undergang frygter
og i Rædsel fra Havene flygter.

Men jeg havde Mistanke om, at Sørøverne vilde vente med at gaa i Land, fordi Havet holdt sig usædvanlig stille. Skibet var ganske vist udrustet med to Kanoner, men jeg mente ikke, de vilde være os til megen Nytte mod et Krigsskib, der førte baade Musketter og sværere Skyts. Foruden Sømændene var der fyrrer Passagerer om Bord, men de fleste af dem var ikke mange sure Sild værd. Der var blandt andet ti Munke, som rystede, bare de hørte Ordene »tyrkisk Sørøver«, og seks italienske Kvinder, der alene optog Skibsrederens Kahyt – vi andre maatte ligge mellem hinanden under aaben Himmel paa det bare Dæk eller paa Tovværk, hvad der var meget skadeligt for mig paa Grund af min Feber. Mellem Passagererne var der en fransk Kaptajn, der havde gjort Tjeneste under den tyske Kejser. Han fik Medlidenhed med mig og hjalp mig ikke saa lidt. Han laante mig sin Rejsekappe og andet, som jeg kunde have over mig, mens han selv laa utildækket og var udsat for Vind og Vejr.

Vi havde endnu ikke tabt Genua af Sigte, da vi fik Øje paa Søpolitiet, som Italienerne kalder *Sbirri*. De har til Opgave at undersøge Skibsladningerne for Smuglervarer og idømme de skyldige Bøder. Bortset fra tyrkiske Sørøvere er der ingen andre Skibe, der som disse faar Købmændene til at ryste i Bukserne, især hvis de har noget paa Samvittigheden. I to fulde Timer blev vi opholdt af dette ene Skib; men til sidst lod de os sejle videre. Men da vi havde sejlet nogle faa Sømil, lagde Vinden sig, og kort